

Kapitel 1: Protester och påhopp

Antalet protester som lämnades in i årets Vattenfallmästerskap stack onekligen ut – inte minst tack vare extragrenen **spökboll**.

Att låta vuxna människor själva hålla reda på om de blivit träffade nog för att räknas som utslagna var – för att uttrycka det milt – något naivt. Samtliga åtta lag som deltog, valde att lämna in protest mot samtliga sju motståndarlag för återkommande fusk. När dessa protester sedan avslogs av arrangörerna, lämnades ytterligare protester in för att de första protesterna avslogs. Och så fortsatte det. En virvelström av protester gjorde att förstapriset tillsynes slumpades ut till VIF Göteborg - ett lag, som i själva verket, kanske aldrig ens existerat.

Förutom det faktum att våra hjältar från Ringhals IF aldrig fick möta "Göteborg", så stärktes ju inte direkt trovärdigheten av att deras registrerade lagmedlemmar hette saker som *Jelte Siegersma* eller *Jan Djurström*. Namn som tagna ur en slumpgenerator. Eller att personen som utgav sig för att vara Göteborgarnas lagkapten, och därmed fick ta emot pokalen, varken var en go göbbe eller luktade tillräckligt mycket fisk.

Förmodligen var det hela bara ett slugt – men illa genomfört - sätt för arrangörerna att avsluta en turnering, som ingen längre hade kontroll över.

Ringhals IF:s lagkapten **Tobias Ingmarson** försökte under högljudda former att uppmärksamma bluffen under lördagens bankett, men blev snart bortförd från scen av en grupp svartklädda män. Om någon vet var Tobias tog vägen – hör av er till någon som bryr sig.

Protester och påhopp – forts.

Förutom spökbollen var även **bordtennisen** hårt ansatt av protester. **Grundfors IF** damer lämnade, med rodnande kinder och hög puls, in sina invändningar mot en spelare av Ringhalsbörd.

Saxat ur protesten: *"Spelare A■exander Johnsson* har under turneringens gång, medvetet försökt störa spelare från andra föreningar genom så kallad provocerande stretching."*

* Namn maskat av anonymiseringsskäl

Nämnas bör, att det inte var första gången den åklagade stod i händelsernas centrum. För två år sedan i Uppsala ska denne blivit anklagad för brotten *"Grovt ljumskblottande"*, men lyckades komma undan med *ljumskförseelse av normalgraden* – en lättare dom, som tvingade den tilldömde att bära shorts av normalstorlek i sina tre efterföljande matcher.

Som fortsättning på temat osportslig huduppvisning hamnade **Mats Nymans shorts** i fokus. Till den ståtliga spökbollsspelarens stora lättnad klarade han sig på en teknikalitet, då juryn stod handfallen i frågan om det var shorts eller underkläder han faktiskt spelat i.

Även inom **damernas innebandy** nätverkades det kreativt över affärsområdesgränserna. Med Ringhals i uddamålsledning över Geab och bara en sekund kvar på klockan, hamnade Frida Stafne i den föga avundsvärda positionen mellan bollen och en desperat gute. *"Som att se en hare bli överkörd av ett godståg"* sammanfattade ett vittne.

Överfallet till trots – den enda skriftliga protesten under innebandyturneringarna riktades mot RIF-veteranen Eva Severinsson. Anklagelsen gällde bruk av otillåtna preparat med motiveringen:

"Det är fysiskt omöjligt att vid 68 års ålder spela 10 matcher inom dubbla innebandyturneringar och samtidigt vara fräschast av alla på plan."

Om ni för en sekund kan släppa ljumskan ovan med blicken: Ringhals innebandydamer med silverbling!

Protester och påhopp – forts.

Englands fotbollslandslag, Aztecastadion 1986. Nancy Kerrigans knä, Detroit 1994. Ringhals padelkonkurrenter, Trollhättan 2026. Vad de har gemensamt? Samtliga har känt sig krossade (Kerrigans knä – bokstavligen då) av motståndarnas tjuvknep och rackartyg. Som RIF:are gör det ont i mig att skriva de här raderna, det kanske svartaste kapitlet i vår förenings historia – men sanningen måste fram.

I **padelturneringen** fick den Ringhalsdominerande prispallen motta följande skrivning:

”Deltagarna från Ringhals IF har uppvisat en fysik och koordination som vida överstiger vad som är rimligt för en padelspelare. Vidare ska ingen av dem vid turneringens start innehaft varken mellancheftposition eller ens arbetsledarroll. Detta går stick i stäv med padelns grundtanke, att vara en form av racketsportens stödhjul, en idrott skapad av och för människor i ledarroll med obefintlig bollkänsla.”

Jag vill ju inte vara djävulens advokat här, men när personer med elitidrottsbakgrund (jag stannar där, **Nöjd** med att inte hänga ut någon) ställer upp i en sport där man närapå byggt bort möjligheten att slå ut bollen – måste något vara fel. I skrivande stund är protesten fortfarande under utredning, men med detta oerhörda moraliska övertramp i åtanke har jag svårt att se att vi får behålla medaljerna.

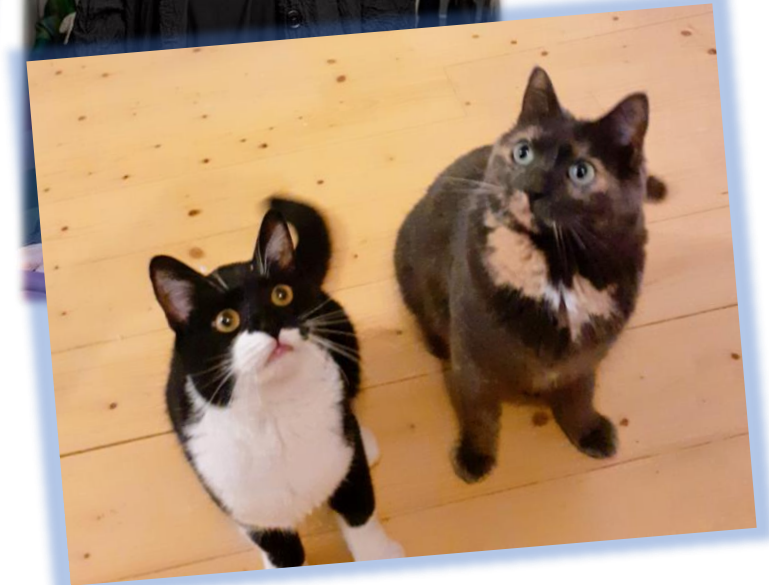
Men till dess är det med ambivalenta känslor jag gratulerar våra padeldrottningar till full pott i damklassen. I en sport som en gång skapades för de allra sämsta, var ni dom bästa. Jag önskar att jag kunde säga att jag är stolt över att vara eran kollega, men jag är rädd för att hamna på fel sida av historieskrivningen.

I gott sällskap? Ringhals padeldamer ackompanjerade av Maradonas ”Mano de Dios” och Tonya Harding.

Kapitel 2: Modemissar och modekissar

Jag passade på att utnyttja min mångåriga vänskap med DN:s modejournalist **Susanna Strömquist**, för att få ett proffsutlåtande om några av bowlinglagens utstyrselar. Det ska bli minst sagt spännande att höra vad hon har att säga om denna inofficiella VM-gren i smaklöshet.

*"Svårt att säga om det är ett rop på uppmärksamhet eller ett rop på hjälp – och med det senare menar jag ropet från den åttaåriga flickan från Bangladesh som sytt, färgat och smugglat skjortorna över gränsen. **The Big Lebowski möter Temu och barnarbete** – och även om jag älskar Cohen-brödernas verk från 98, har barn - som bekant - ingen känsla för kvalité. En svag tvåa."*

*"Det krävs ett enormt mod för att tre personer frivilligt ska kliva in i denna optiska illusion av kitsch och 70-tal. **Allmoge parat med charter** - en till synes omöjlig kombination - men i det finns något djärvt och kompromisslöst som lyfter betyget till stark trea."*

*Susanna hann bara med att recensera två bowlinglag. Så här kommer en bild på mina två katter istället, visst är dom fina!? **Fem av fem!***

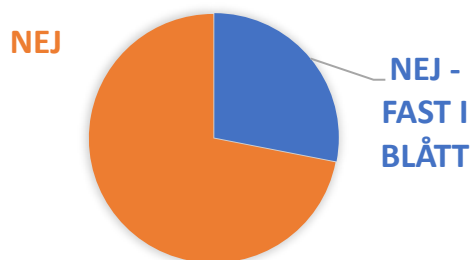
Kapitel 3: Data och definition

Innan vi på efterföljande sida dyker in i lite mer data och statistik borde vi kanske börja med att definiera vad en idrott faktiskt är. Redan på de gamla buabornas tid debatterades och studerades det flitigt på ämnet, och det som kom att bli den mest väletablerade metoden för att definiera idrott, myntades av **Johaur Brännvinshed** - professor inom kroppskultur. Decennier av forskning och miljontals investerade skattekronor resulterade i det legendariska "*Duschdiagrammet*" som ni kan avläsa nere till vänster.

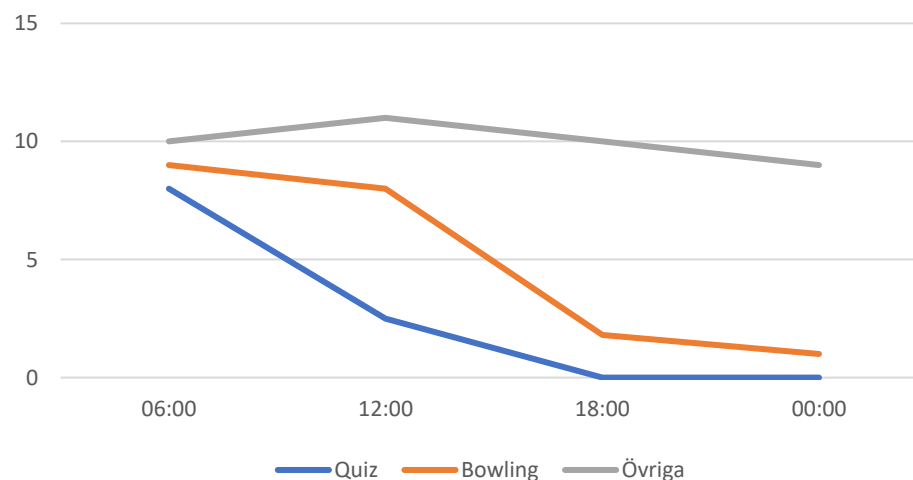
Vidare studerande han även den så kallade "*Lindström-effekten*" hos deltagare i Vattenfallsmästerskapen. Det han fann var – att ju lägre grad av fysiskt aktivitet deltagarna anmält sig för – desto större var benägenheten att talförmågan dalade ju längre dagen led. Utöver detta, ökar riskerna avsevärt att man besöker en rockpub och sedermera vaknar upp i okända mäns rum - utan att veta hur det gått till! Sambanden tycktes otroliga, men var otvetydiga. I den 15-gradiga skalan (från *afasi* till *Obama*) kunde quiz- och bowlingdeltagare falla långt under Lasse Kongo-graden redan innan middagen på banketten serverats! Brännvinshed fann dock bara korrelationen, men kausaliteten förblev ett olöst mysterium - vilket drev honom till galenskapens rand.

Vad han gör idag är det ingen som riktigt säkert vet, men legenden säger att han blev områdeschef i någon gudsförgäten industri på Värö-halvön. (Fy fan vilket öde.)

"KUNNA DE FÖRLUSTELSER, SOM ICKE
KRÄFVA EFTERFÖLJANDE TVAGNING,
ANSES VÄRDIGA BENÄMNINGEN
'IDROTT'?"

Talbarhet över tid (Lindström-effekten)

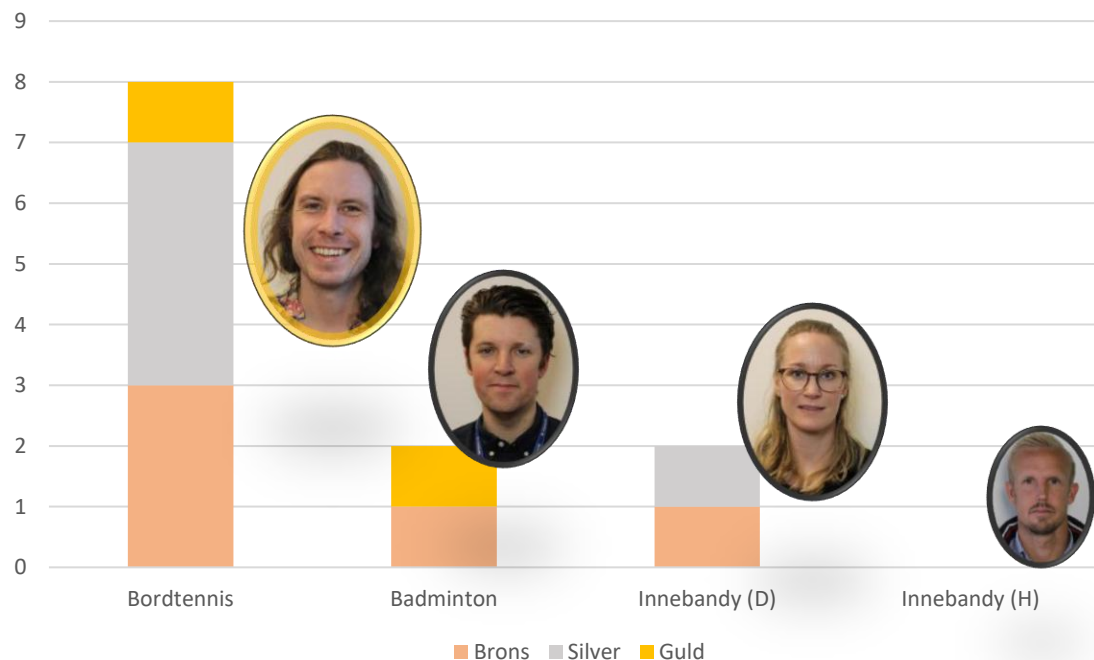
Anna Olofsson löser duschenigmat med ett genidrag. Genom att klä sig i en isländsk 'lopapeysa' i en rumstemperatur av 23 gr C lyckas guldmedaljören att förhöja luftgevärsskytte till epitetet **idrott**.

Data och definitioner

Data - och den statistik vi framställer ur den - kan i fel händer missbrukas. Men den är också helt nödvändig för att utvärdera resultat och dra objektiva slutsatser. Om vi tar ett exempel, helt gripet ur luften; Säg att vi - av ren nyfikenhet bara - vill veta vilken av sektionensledarna för grenarna bordtennis, innebandy och badminton som varit mest framgångsrik. Hur mäter vi det bäst? 'Antal medaljer!' ropar ni då unisont. Och vips – så har vi en graf för precis det längst ner på sidan.

Man skulle då också, rent hypotetiskt förstås, kunna prisa nämnda sektionensledare. Kanske med en officiell hyllning på stadshotellet? Eller varför inte kontanter? Vi behöver inte nämna några exakta summor, men säg ... 10 000 kronor i ovikta sedlar känns väl rimligt? Vad vet jag? Allt är ju ändå bara teoretiskt.

Antal medaljer

Medaljörer en masse! Bordtennissektionen visade vägen och drog heder och ära till föreningen – vilket ju trots allt är deltagandets huvudsyfte.

När vi ändå behandlar ett kapitel i forskningens tecken, kan jag inte undgå nämna **badmintonguldet i mixeddubbel**. Där gjorde Annie Ringvall Moberg nämligen det som ingen chef lyckats med under snart två decennier; att motivera Patric Åkesson till att göra vad som förväntas av honom. Ett praktexempel för varje seriös HR-forskare där ute!

Jag vill också bidra med lite data från simningen, där totalt noll simmare drunknade under årets VM. Grattis till er! Men den största bedriften var nog Marcus Ljungströms i frisimmet, där han bärgade ett brons trots att han bara kom fyra. Simning är ju vida känt för sin medaljinflation, men här var nog 'rättet mågat' för att citera Per Ledin.

Avslutningsvis för denna reseberättelse vill jag citera en annan man med talets gåva, Tobbe Bernström; **"Fan vad kul det var!"**.